

(*Fitxer.*)

Títol: *La pell en flames*

Autor: Guillem Clua

Editorial (o forma de localització): Inèdit. Institut del Teatre

Any de redacció: 2003

Pàgines: 70

Personatges: Dues dones i dos homes

Espai: La suite d'un hotel d'un país del Tercer Món en ple procés democratitzador.

Temps: Actual

Sinopsi: Frederic Sàlomon és un fotògraf de fama internacional que arriba a un país del Tercer Món per recollir un premi. El guardó li és atorgat en reconeixement a una fotografia, la d'una nena que vola pels aires a causa d'una bomba, presa durant la guerra civil que va afectar aquell país anys enrere. A la suite de l'hotel on s'allotja, Sàlomon és entrevistat per una periodista anomenada Hanna, que intenta una vegada i una altra que ell es refereixi a la famosa fotografia. Sàlomon, però, es mostra poc procliu a parlar-ne, fins que Hanna afirma que és la nena de la foto, a qui ell podria haver salvat de l'explosió si no hagués estat més interessat a aconseguir una bona instantània. Llavors Sàlomon confessa que, a diferència del que tothom es pensa, aquella fotografia no li ha portat més que desgràcies, i convida la noia a acompanyar-lo al lliurament del premi. Abans, però, una pregunta trampa li permet descobrir que Hanna l'està enganyant i que no és la nena de la foto. De fet, aquella nena es deia Ida, i ara, ja gran, ha ocupat una altra suite del mateix hotel poc abans que Sàlomon i Hanna hi arribessin. Durant unes hores, Ida se sotmet a tot tipus de vexa-

cions sexuals a mans del senyor Brown, un delegat de les Nacions Unides, a canvi de poder enviar la seva filla, malalta de sida, a l'estranger. Finalment, quan el senyor Brown es cansa de jugar amb Ida, li comunica que la seva filla ja ha mort i Ida, farta de tant sofriment, es tira pel balcó. En aquell mateix moment, Sàlomon es disposa a ser entrevistat per Hanna uns pisos més amunt.

Anotacions: Fa un parell d'anys, Guillem Clua, un jove autor desconegut, ens sorprenia amb la seva *opera prima*, guanyadora del premi Ciutat d'Alcoi. *Invisibles*, una de les últimes obres publicades per Edicions 62 a la mítica col·lecció *El galliner*, abans que es deixés de publicar per raons econòmiques (fet aquest que es mereixeria un capítol a part), és la història de sis personatges que erren sense rumb per una gran ciutat tot intentant trobar la manera d'encaminar les seves vides. A partir d'una complexa estructura de salts en el temps i d'escenes simultànies, Clua va escriure una història d'intriga i suspens capaç d'enganxar el lector —que jo sàpiga, encara no ha passat la prova de foc de l'escenari— des de la primera pàgina fins al desenllaç. Ara, dos anys més tard, Guillem Clua ha tornat a guanyar el premi Ciutat d'Alcoi, i ho ha fet amb una obra que, des del punt de vista temàtic, representa un canvi important respecte a *Invisibles*.

Estructuralment, a Clua li agrada jugar amb el lector, enganyar-lo, fer que es preguntí coses, deixar-lo perplex. Passava a *Invisibles* i torna a passar a *La pell en flames*. En la línia d'obres tan dispars com *Arcàdia* de Tom Stoppard o *Pluja seca* de Jaume Cabré, a *La pell en flames* Clua presenta un únic espai en el qual es desenvolupen dues línies d'acció que només al final sabrem que estan entrelaçades. De fet, des del punt de vista de la història, quan acaba la línia d'acció protagonitzada per Brown i Ida és justament quan comença la de Sàlomon i Hanna. L'espectador, però, només sabrà això del cert al final, si bé Clua és prou intel·ligent per anar col·locant petites pistes al llarg de l'obra i crear escenes en les quals personatges que pertanyen a les dues línies d'acció diferents coincideixen a escena (en el mateix espai), sense veure's, però. En aquest sentit

estructural, per tant, *La pell en flames* segueix (i supera) una línia ja dibuixada a *Invisibles*.

És en l'aspecte temàtic, en canvi, on *La pell en flames* significa un canvi important respecte a l'altra obra de Clua, ja que s'erigeix com una peça teatral amb una clara voluntat de denúncia. A través d'aquesta història, Clua exposa la hipocresia d'aquells personatges cridats a promoure la consolidació de la democràcia a països del Tercer Món, i mostra com l'art de denúncia esdevé, sovint, una forma d'enriquiment personal de l'artista. L'obra parla de vencedors i vençuts, i mostra com els vencedors, precisament pel fet de pertànyer a aquesta condició, sempre tenen la paella pel mànec i faran qualsevol cosa per no baixar del carro del luxe, el poder i els diners. Als vençuts, d'altra banda, només els queden dues opcions: pujar al carro del poder (que és el que fa Hanna de manera molt intel·ligent) o matar-se com a forma de fugida (que és el que escull Ida). En definitiva, Clua mostra amb tota la seva cruesa com és de difícil arribar a cap entesa entre pobres i rics mentre la hipocresia i els diners continuïn fent girar el món.

La pell en flames, per tant, representa un pas endavant en la trajectòria de Clua i no és estrany que els responsables de la Sala Villarroel hagin decidit programar-la al final d'aquesta temporada.

Víctor Muñoz i Calafell